

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 12 kor.
Fél évre . . . 6 ..
Negyed évre . . . 3 ..
Egy szám ára 20 fill.

Hirdetések

és nyiltéri közlemények
jutányosan közölteknek.

VÉGVIDÉK

Politikai hetilap.

Szerkesztőség

és
kiadóhivatal

Gromon-utca 2. sz. a.

Wittigschlager K. ezrednél.

Közlemények, előfizetési és
hirdetési díjak, úgy a lap
szétküldésére vonatkozó
panaszok a kiadóhivatalba
küldendők.

Megjelenik:

minden vasárnap reggel.

Felelős szerkesztő:

Feymann Gyula

ügyvéd.

Hirdetések

Wittigschlager K. könyvkereskedésében is felvétetnek
Gromon-utca 2. szám.

Október 6.

Pancsova, 1900. Okt. 6.

A mint minden családnak van öröm- és gyásznapja, úgy van minden nemzetnek öröm- és gyásznapja. A magyar nemzet bővelkedik mindkettőben, de különösen a gyászban. A szomorú emlékü napok közül különösen a mohi és mohácsi csaták, de főleg október 6-a van legmélyebben a magyar nemzet szívébe vésve.

Legmegrendítőbb, legszomorubb az aradi gyásznap, a 13 magyar hős kivégzésének napja. Rajongólelkűség, hazaszeretet nyomta a félistenek kezébe a kardot, hogy megvédjék az ezer éves magyar alkotmányt s hogy kivívják a szabadságot, testvériséget s egyenlőséget. Ezen magaslatos lélekemelő eszmékért harcoltak számtalan útközben s verték tönkre a szabad szellem s eszmék lenyűgözésére, bilincsekbe verésére nyakunkra zúditott osztrák zsoldos hadakat s a nemzetiségi rablógylkos csordákat. De hiába volt a páratlan lelkesedés, a hősi vitéz küzdelem. A vert zsoldos had segítségére sietett a minden szabadságnak elnyomója, a nagy muszka had. Csodákat műveltek oroszlanként harcoló honvédek vitéz vezéreik alatt s patakban folyt a vér. A tulnyomó erő legyőzte, leigázta az oroszlanokat.

1849. Aug. 13-án a magyar fővezér Görgey Arthur Világosnál feltétlenül lerakta a fegyvert az oroszok előtt. Megkezdődött a nemtelen bosszu műve, melyet a világtörténelem többet nem tud felmutatni. Báró Haynau Gyula osztrák tábornok, a császár alter egoja megkezdte működését. Nem elégette meg ez a minden emberi érzés nélküli fenavad a „bresciai hyéna“ nevé, ő még „Magyarország hóhéra“ nevé is kiakarta érdemelni, s az átkozott Basta és Caraffa gaztetteit fölül akarta mulni. Hogy ez mennyire sikerült Haynau-nak, a nagyvási mániában szenvedő örültnek, — kinek örültségében azonban, mint gr. Bethlen Miklós mondja, volt „rendszer“ —, a 49-es és 50-es évek tömeges gyilkosságai,

sajnos, eléggé bizonyítják. A bresciai hyéna elhitette magával, hogy Magyarországot csak úgy lehet féken tartani, ha az intelligenciát kiirtja. Ezért lövette, akasztatta derűre-borúra a magyat intelligenciát s ezért „örült vágya támadt, hogy együtt lássa a tizenháromat.“

Ma van évfordulója ezen megrendítő eseménynek. Ma van 51 éve, hogy az aradi várszanczárókban eldördültek a puskalövések, melyek három magyar tábornok és egy ezredes nemes szívének dobbanását szakították meg, s ma van 51 éve, hogy a vár mellett felállított kilencz bitófán, mely azóta a magyar nemzet szemében a dicsőség fenséges oszlopát jelenti, a csaták kilencz rettenthetlen bajnoka kilehelte hősi lelkét. 51 év előtt avatta a zsarnokság a 13 dicsőült vértanút a magyar nemzet felejthetetlen szentjeivé. Még a nap is a magyar nemzettel gyászolt 1849. okt. 6-án; az is felhő-fátyollal borította be arcát, hogy ne lássa egy emberi vadállat által elkövetett égbekiáltó igazságtalanságot.

Egy nemzedék szállt azóta sirba s csak kevesen vannak azok, kik együtt harcoltak a vértanu halált szenvedett félistenekkel. Új nemzedék nőtt fel azóta s ennek kötelezettségei vannak a dicső vértanuk iránt. Első kötelessége kegyelettel megőrizni emlékeiket azon hősöknek, kik a magyar szabadságért haltak hősi halált, mely nem rájok, hanem csak is hóhéraikra vet szőgyent, mert a bakók véres munkájával nem ért célzt a zsarnokság, mert a gyalázat fájából, az akasztófából, melyet vértanuinak számára állítottak fel, ereklje és szent szimbolum lett, mint egykor a kereszttől, melyre Krisztus Urunkat feszített a zsidó főpapok bosszút lihegő csordája; a börtön pedig nem volt többé a megfélemlítés fészke, hanem templom, melyből a szabadság imája hangzott fel az egek Urához.

Magyarország hóhéra gyönyörködött a bosszu lehelte művén. A vértanuk testét eltemették, de azon eszméket, melyekért vértanu halált szenvedtek, nem temethette el a vérszomj, él ez még ma is minden becsület

magyar honfi szívében. S a vértanuk dicsőült lelke nem hiába könyörgött az örökbíró színe előtt a magyar nemzet szebb jövőjeért. A magyarok Istene meghallgatta a vértanuk hő imáját s megadta a mit a nemzet hősi küzdelme, hőseinek gyászos halála s a nemzet hosszú türelmes várakozása kiérdemelt a szabadságot. Az utódok kötelessége, a multak emlékeit felidézve, a vértanu halált szenvedett hősök tettein lelkesülve, kedves hazánk fevirágozásán együttesen működni, hogy hazánk szabadságát ne csak megtartsuk, hanem oly irányban fejlesszük, mint az 1848/49-iki szabadságharcban hősi halállal kimult elődeink óhajtották. Legyenek az ő eszméinek elérése, melyekért küzdöttek s meghaltak, a mi célunk, s honfui kötelességünk.

A magyar haza igaz, még nem oly szabad s független, mint a milyennek a szabadságharc hősei óhajtották, de a mi ezt azzá tenni hivatva van, a sajtó, már szabad és szabad a mi a 49-iki idők után szigorú büntetés terhe alatt tiltva volt, a visszaemlékezés.

Emlékezzünk mi is hálatelt szívvel a mai napon hőseinkre, a kiknek véreből fakadt a mai Magyarország. Imádkozzunk mindannyian a vértanu halált szenvedett szentjeinkért.

Az emlékezés fájdalomtól s a hála szent érzetétől dobbanjon meg a mai napon szívünk s hő imánk szálljon a magyarok Istenéhez a vértanuk s a többi hősi halált szenvedett honvédek örök üdvéért!

Mutassuk meg, hogy a viszonyok megváltoztával, az önzés rideg korszakában mi még tudunk emlékezni. Hisz az a sok hősi halált halt vitéz honvéd, a vértanu halált szenvedett félistenek a hazáért, mi érettünk haltak meg. Lépjén elő mig magyar él, minden év október 6-án a vértanuk szent emléke a multak szenvedésének homályából, ragyogja körül nevüket s gyászos halálukat a dicsőségnek fénye s legyen életük és haláluk honzeretettük világitó szövétnéke, mely a hon-

TÁRCZA

Hazafias magyar nők.

A lengyelek az ő közmondásukat hogy: nincs még veszte Lengyelország, azzal motiválják, hogy hiszen a lengyel nők ma is épen olyan hazafiasak, mint régente és ma is épugy lelkesülnek Lengyelország helyreállításának eszméjéért, mint hajdan. Ebben az okoskodásban nagy igazság van, mert ameddig az anyák gyermekeikbe beleoltják a hazaszeretetet és hazafiságot, addig a nemzeti érzelmek a lengyelek szívében élni fognak.

A magyar nők hazafisága a szabadságharc és az elnyomtatás ideje alatt épen ilyen impozáns volt, történelmünknek ugyancsak egyik legszebb lapja. Az anyák fiaikat, a hitvesek férjeiket buzdították a harcra és a véres reakció idejében védelmezték és mentették az üldözötteket. Amit a magyar nők abban az időben a hazáért tettek, azt csak az utókor fogja kellőleg méltányolni, mikor az unokák szabadon beszélhetnek az elhunyt ősök tetteiről és itt csak néhány asszonyról akarunk megemlékezni, kiknek hazafias érdemeik különösen megérdemlik, hogy a nemzet azokat megismerje.

1850-ben Haynau kijelentette, hogy szeretné, ha a magyar intelligenciának csak egy feje volna, hogy azt egyszerre levágathatná. Ez időben tudvalevőleg a legbátrabb férfiak is külföldre menekültek, vagy egészen félrevonultak. Egyedül egy asszony: báró Radák Istvánné, született gróf Rhédey Klára vette fel a harcot a szörnyeteggel; koczára tette életét és ami még több, kitette magát annak a veszélynek is, hogy nyilt piacon vesszűtütsékekkel büntetik meg, ha hazafias buzgólkodását leleplezik.

Kolozsváron történt, hogy egy fiatal grófkisasszonyt, nyilt piacon egzekválendő tizenöt vesszűtütsére ítélte a katonai törvényszék: „Wegen Majestäts-Beleidigung dritter Klasse“, — harmadosztályú fölségsértésért.

Ez a harmadosztályú fölségsértés pedig abból állt, hogy a grófné nyitott ablaknál egy forradalmi dalt játszott a zongorán; egy katonatiszt, aki épen az ablak alatt járt, följelentette. Az ítéletet aztán nyilvánosan felolvasták a grófnőnek, azonban az ezredes és a tisztikar közbenjárására a vezénylő tábornok kegyelmet adott neki, mert a katonatisztek szőgyelték, hogy egy tisztársuk volt a spiczi. A tisztet tényleg át is kellett helyezni polgári szolgálatba. Lett belőle „Bezirkshauptmann“ aztán.

Míg Haynau a honvédekét üldözte és akasztatta, addig Radákne istápolta őket, a szerencsétleneket; az özvegyeket és árvákat vigasztalta.

Egy titkos szövetséget is szervezett, melynek célja volt az üldözött hazafiak segítése, szőkésük előmozdítása és családjukról való gondoskodás.

E nehéz feladat kivételében Radákne Balognak, a híres orvosnak, jóságos neje támogatta.

Bámulatos volt e két derék asszony önfeláldozó működése. A rejtőzködő honvédeknek utlevelet és pénzt szereztek és lehetővé tették nekik, hogy az országból meneküljenek.

Radákne a legnagyobb veszély percében is csodás hidegvért és bátorságot mutatott.

Történt például, hogy Bánffy báró honvédezredes, a Bem tábornak egyik legjelesebb vezére, kit a zsoldárok mindenütt nyomoztak, rejtékelyén egy ebéd alatt hirtelen meghalt. Azt beszéltek, vagyis inkább azt suttogták egymásnak a megrémült emberek, hogy Bánffy megmérgezte magát.

Amint Radákne ezt meghallotta, tiltakozott ily hírek terjesztése ellen.

— Egy vitéz honvédezredes — mondá — nem szabad öngyilkossággal gyanúsítani; Bánffy ebéd közben egy csirkecsontot nyelt és attól fulladt meg.

Radákne nem engedte, hogy az öngyilkosság gondolata a kétségbeesett honvédek közt lábrakapjon. Megérdemli, hogy nevét a legnagyobb magyar honleányok közt említsék és később, mikor az utókor higgadtan fog ítélni, az ő neve fog az első közt tündökölni.

Egy másik hazafias asszony, akit eddig nem igen emlegettek az utókor, báró Baldácsyné volt, (született Thorockay báróné), Baldácsynak, a honvédezredesnek édes anyja.

Fia, báró Baldácsy, 1848. előtt az osztrák hadseregben alezredes volt; később, Mészáros hadügyminiszter megérkezése előtt, a hadügyminiszteriumot vezette és végre Kolozsvárt védelmezte Urbán ellen, mikor Vay Miklós volt Erdélyben királyi biztos.

Urbán már csak néhány órai távolságra állt Kolozsvártól.

A város védelme lehetetlennek látszott. Csak néhány honvédszázadnak volt fegyvere; a rendes katonaság többnyire oláhokból állt és annyira megbízhatatlan volt, hogy Vay rendelkezése körülvették egy körülzárt helyiségben, mert attól féltek, ha a várost kiirtják a magyar csapatok és Urbán még nem érkezett meg a városba, a megbízhatatlan zászlóalj a lakosságra löni fog.

Az öreg báróné szobájában ült, midőn fia, az ezredes belépett s így szólt:

— Anyám, mi kiirtják a várost; a honvédek és Vay indulófelben vannak.

fui kötelességnek s egy szebb és jobb jövőnek utját mutatja.

Vértanúink szent emléke tanítson s emlékeztessen bennünket arra, hogy imádott hazánkért még életünket is szívesen kell feláldozni. Aldott legyen mindörökké honvédeink s a vértanúk emléke!

A közraktárak kérdése.

A mezőgazdasági termények éveken át tapasztalható nyomott árakulása, melyek a terményei azonnali értékesítésére utalt kiszáradt végromlását siettetik, sokat és most is állandóan foglalkoztatják az agrárköröket.

Sok mindenféle módot ajánlottak már arra, hogy a spekuláció diktálta potom árak ellen miképp lehetne az államfentartó földmivelő osztályt megvédelmezni. De nemcsak a termelők, hanem a néhány ezer korona forgó tőkével bíró önálló kis terménykereskedők is áldozatai a bözematadorok kapzsiságának. Ez az egy-két évtized előtt még minden vidéki városban, sőt nagyobb községben is feltalálható volt jómódú kereskedő osztály úgyszólván egészen eltűnt. Vagy tönkrement teljesen, vagy a milliomos bözeanerek ügynökévé lett.

Az önző célból mesterségesen leszorított gabona-árak rombolásának ellensúlyozására létesülnek országsszerte az úgynevezett közraktárak.

Céljuk a termelő gabonanemű fölöslegének oly megbízható kezelési helyet biztosítani, a hól menedéket illetve segínyt találhat akkor, amikor a silány árak melletti eladás biztos veszteséggel járna reá nézve. Ilyen esetekben közraktárakba helyezheti terményeit és azokra jutányos kölcsönt nyerve nemcsak kifizetheti adó- és egyéb sürgős tartozásait, de főleg meg is várhatja az árak javulását.

Városunk és ezer meg ezer négyzetkilométernyi háttéré, az egész Délvidék, túlnyomóan őstermeléssel foglalkozik. És ezen nagy vidék földterményeinek óriási része ezelőtt városunkon keresztül vette útját s tette jelentékeny négyzetkilométeres gabonakereskedelmünket még akkor, midőn a délvidék vasúthálózatának még híre sem, az utak járhatatlansága pedig annál híresebb volt.

Az utolsó években azonban tetemes visszaesést éreztünk. Még a legközvetlenebb szomszédság terményeit is másfelé vitték. Nem a forgalmat decentralizáló vasúthálózat, hanem a torontáli h. é. vasutak magára nézve is végzetessé vált tarifapolitikája idézte elő ezen természetellenes állapotot.

Ezen ok alig egy fél éve megszűnt s máris óriási változás észlelhető. Gabonaforgalmunk meghatározódott, a város összes magtárai zsúfolva vannak, a Pancsova-

Temespart állomás sinpárja mellett garadákban hever a gabona.

Ez az öröndetes változás újból felszínre hozta a közraktárak kérdését.

A „Pancsovai Népbank“ ugyanis beadványt intézett a városi tanácshoz, melyben közraktárak építésére városi területet kér. Hangsúlyozza, hogy a gabonaforgalom oly nagy mérveket öltött, hogy annak lebonyolítása napról-napra mindinkább nehézségekbe ütközik.

A forgalom lebonyolításának elősegítésére valamint a forgalomnak nagyobbítása és más, messze vidékekről leendő idetereltése céljából tartja szükségesnek egy közraktár mielőbbi építését. E célból kér 2000 □-méternyi területet közvetlenül a rakpartfal előtt. Kéri továbbá a terület kellő feltöltését, a János-utca folytatásaként külön út építését, a partrész és a sinek kizárólagos használatát, valamint hogy 30 éven belül közraktár építésére másnak engedély ne adassék. Ennek ellenében kötelezi magát az olyan sürgősen szükségesnek jelzett közraktárt 3 éven belül 86.000 korona költséggel felépíteni és azt 30 év múlva a város tulajdonába átengedni.

A közraktár sürgős szükséges voltára nézve, teljesen osztjuk a Népbank nézetét. Pártolunk is minden, a forgalmat s így a város érdekeinek akár közvetlen, akár közvetett előmozdítását célzó tervet.

De sem mi, sem a város érdekét szíven viselő egyetlen polgára sem járulhat azon feltételekhez, melyeket a Pancsovai Népbank, „mely rendkívüli kockázattal felvette a versenyt a nagybecskereki közraktárakkal“ — magának biztosítani akar. És pedig egyszerűen azért nem, mert nem tartjuk elégségesnek a tervezett raktárházat. De ha még elégséges és céljának teljesen megfelelő is lenne a tervezett közraktár, még akkor sem szabad a városnak olyan koncessziókat engedélyezni, melyek városunk egész forgalmát néhány népbanki nagy részvényesnek kiszolgáltatná.

Vagy azért építette a város 120.000 koronáért a rakpartfalat, hogy az a város érdekeiért remegő Népbank dividendáját emelje? Azokét, a kik a közraktárak emlére iránt mások által tett ajánlatokat illetve azokkal folytatott tárgyalásokat befolyásukkal megakasztották, hogy most mint megváltók ők ajánlkozzanak a közraktárak felépítésére. A napról-napra nagyobb nehézségekkel lebonyolított forgalom érdekében akarnak 3 éven belül közraktárt emelni, és a favázás bódét 30 év múlva a városnak átengedni. Vagy oly nagy a forgalom, mint mondják, és akkor minél előbb kell segíteni, vagy nem, és akkor még ráér a város a koncessziók osztogatásával.

— Te fiam, ugy-e bucsuzni jöttél; menj, Isten vezessen; harcolj vitézül a hazáért.

— Anyám — felelt az ezredes — én maradok; a zászlóaljhoz csatlakozom, mely a zárt helyiségben van konzignálva; ennek élén fogadom Urbánt, mikor a városba érkezik. A magyarok ügye reménytelen; én császári-királyi alezredes vagyok és nincs kedvem magamat Kossuthért feláldozni.

Az öreg báróné majd hogy kővé nem vált erre a kijelentésre, mikor újra magához tért, fiának ezt mondta:

— Maradj, de tudd meg, ha itt maradsz, megátkozlak. A szegyet, hogy fiam hazaáruló lett, tul nem élem. Maradj s él, ha tudsz, boldogan az anyai átok sulya alatt. Én nem távozhatom innen, mert öreg vagyok és beteg. Néhány óra múlva viszontláthatasz — halva. Menj, hazaáruló és anyád gyilkosa!

E szavak annyira meghatották az ezredest, hogy a honvédekkel együtt ő is elhagyta a várost. Pestre ment s ott quietált, mint polgármester Pesten maradt, mikor Windischgrätz Pestet elfoglalta.

Ennek dacára az osztrákok várfogságra itélték s a báró mint fogoly halt is meg.

Az öreg báróné egy félreeső oláh faluban lakott egy kis udvarházban az alatt, hogy az oroszok Erdélybe betörték. A falu, mely annyira távol volt a nagyvilágtól, hogy az egész idő alatt semmiféle tribunt vagy katonát sem látott, tisztelte a bárónét, mint jóltevőt, ki a betegeket gyógyította s a parasztokat jótanáccsal és élelemmel támogatta.

Egy szép napon két kozák tévedt a faluba; amint meglátták a báróné udvarházát, berontottak, rabolni keztek.

Egy nagy zsák volt náluk, melybe bele dobták mindazt, amit raboltak.

Az öreg báróné az éjjeli asztal előtt állt és elfedte testével az ott levő feszületet. Mikor a kozákok a bárónéhoz közeltek, ez megraggdta a feszületet, az egyik kozák szájjához csapta és oláhlul így kiáltott:

— Csókold meg a megváltót!

A kozákok rémülten elejtették a zsákot és elrohantak.

Baldácsnéhoz hasonló honvédiányakat találunk a magyar nép alsóbb osztályaiban is.

— Hogyan lettél honvéd? — kérdezte egy tiszt egyszer egy honvédkáplártól — hiszen te még úgyszólván gyermek vagy.

Kérdésére a gyermekhonvéd így felelt:

— Egy öreg anyám van, akinek vacsora után fel szoktam olvasni azokat a nyomtatott lapokat, melyeket Kossuth küld a magyar népnek. Egy este azt olvastam, hogy Kossuth a haza szerencsétlenségét panasolja, felszólítja a népet, hogy ragadjon fegyvert és védelmezze meg a hazát; aztán szörnyű átkot mond mindazokra, kik ezt nem teszik. A felhívás olyan szép volt és úgy megindított bennünket, hogy keservesen sirtunk: anyám is, én is. Végre anyám így szólt:

— Fiam, neked honvédek kell lenned; a haza hi, menj — én imádkozni fogok érted és az Isten talán megengedi, hogy viszontlássalak. De ha a csatában elesel, vigasztalni fog utolsó napjaimban az a gondolat, hogy mind a ketten teljesítettük kötelességünket a haza iránt. Én a hazának legdrágább kincsemét adtam, fiamat; te pedig neki adtad életedet.

A fiu szemében egy könyv csillogott és ajkain egy mosoly vonult el, mely annak az önérzetnek volt kifejezője, hogy ilyen hősiasságának a fia.

A forgalom azonban tényleg igen nagy és hozzá értő szakemberek erősítik, hogy Pancsován a közraktárak felállítására közszükséglet.

Es ezen állítás képezheti egyedül kiindulási pontját azon tárgyalásoknak, melyek hivatva vannak Pancsovának közraktárakat biztosítani.

Ugy tudjuk, hogy már évek előtt és ismételten érkeztek ajánlatok a városhoz közraktárak létesítése tárgyában; úgy tudjuk, hogy a város szakbizottságai mindig a Népbank vezérigazgatójának indítványára tették ad acta ezen ügyeket, és most...

De nem akarunk további következtetéseket vonni, hanem az ügy közérdekűségénél fogva szóvá kellett tenni a dolgot.

Fontolja meg alaposan a 8-iki közgyűlés ezen ügyben hozandó határozatát. Gondolják meg a városatyák, hogy nem volna-e előnyös, ha a város maga építené fel a közraktárakat. Talán összefüggésbe lehetne hozni a közraktárak építésének kérdését a temesparti pályaudvarnak elodázhatlan kibővítésével.

Szóval, mutassák meg, hogy nemcsak a pótladók megszavazásában, hanem a közérdek szolgáltatában is kitartók.

HIREK.

— **A király nevenapja.** Ő felsége a király nevenapján a rom-kath. templomban fötiszt. Jakabovics házfőnök fényes misét czelebrált; 10 órakor a gör.-kath. templomban volt hálaadó isteni tisztelet. Mindkét isteni tiszteleten a hatóságok, a tisztikar, tanári s tanítói testületek testületileg vettek részt.

— **Október 6.** Mint minden évben, úgy ez idén és lerotta a Társaskör okt. 6-án kegyeletét az aradi vértanúk iránt, a mennyiben a rom-kath. templomban gyászisteniszteletet rendeztetett, melyre úgy a saját tagjait, mint az összes hivatalokat meghívta. Sajnosan constatáljuk, hogy bizony kevesen vettek részt a magyarság tagjai a gyászisteniszteleten. A polg. és felső keresk. iskolában s gymnasiumban planeledadás volt. Úgy tudjuk, hogy okt. 6-án sok más városban gyászünnepélyt szoktak a tanuló ifjuság számára rendezni, s azokat a legfőbb honfűi erényekre, a hazaszeretetre s az őskor iránti hála buzditani s figyelmeztetni. Itt ez már talán nem kell? Vagy elégé magyar szellemben neveltek pl. a gymnasziák? Mi kétvégebe vonjuk, mert láttuk, hogy miként viselkedtek a nyáron az érettségítettek egy része a Pelikánban. Vagy talán a tisztelt tanári kar nem tartja márcz. 15-ének s okt. 6-ának megünneplését a loyaltással összeegyeztethetőnek? Pedig tessék elhinni, hogy a loyaltás és a márcz. 15-e s okt. 6-a igen szépen megférnek a magyar ember szívében.

— **Magas vendég.** Úgy hírlik, hogy Ferencz Ferdinand trónörökös e hó 20-én nejevel, Hohenberg Zsófia hercegnővel Ecskára jön, hol gróf Harnoncourt vendége lesz. Ez alkalommal Pancsovára is eljön s a Nadela mellett rókákra fog vadászni.

— **Megérdemelt kitüntetés.** Városszerte őszinte meglepedést szült, a hivatalos lap pénteki számában közzétett legfelsőbb kézirat, melylyel Péter Pál Ujvidék sz. kir. város főispánjává neveztetett ki. Ki Péter Pál, azt bővebben magyarázni fölösleges. Kiváló közigazgatási kapacitás, éleslátó és energikus férfiúnak bizonyult itteni polgármester korában. 1893-ban köszönt le egészségi okokból a pancsovai polgármesteri állásról és azóta a belügyministerium érvényesítette jeles tehetségeit. Pancsova város közönsége akkor érdemei elismerésül diszpolgárává választotta. A kormány bizalma tehát oly férfút állított Ujvidék élére, ki a város bizalmát minden tekintetben meg is érdemli. Városunkból számos táviratban üdvözölték az új főispánt. Mi is a legmelegebben üdvözöljük városunk diszpolgárát hiszen új állásában.

— **Jubileum.** Torontál megye s városunk főispánja, zombori Rónay Jenő 25. éves tüztöltő. Ez alkalomból a becskereki tüztöltő-egylet, melynek a jubiláns 25. éve tagja, f. hó 14-én nagyszabású tüztöltő-ünnepélyt rendez.

— **Rómából** fötiszt. Faix B. Lipót, ki a velencei zarándoklatban résztvett s Velenczéből Romába zarándokolt, a németországi eucharisticus és a velencei zarándokkal, visszatért városunkba. Romában azon kegyben részesült, hogy a többi zarándokkal a szentséges atya elé bocsátatott. A pápa ő szentsége föt. Faix urnak apostoli áldását adta. Az erről szóló diszes, a pápa, szt. Péter és Pál apostol arczképeivel diszitett okmány szövege a következő:

Szentséges Atyánk!

Faix Benedek Lipót Szentségednek lábai elé borulva kér áldást és teljes búcsút a halálveszély eseteire a maga, valamint rokonai és sógorai javára a harmadik fokig bezárólag az Egyház megszokott módja szerint.

Et Deus etc. Sanctissimus Pontifex benigne annuit praecipue Dat ex Aedibus Vaticanis die 28 Septembris 1900. Im Constantini Archiep. Patensis.

A fogadtatás a pápánál sept. 28-án déli tizenkét órakor volt. Miután ő szentsége a zarándokolat megáldotta, egyben felhatalmazta a nagyszabású (körülbelül 400) jelenlevő lelkeseket, hogy hazaérve osszák

